

ninger, man kunde antage at faae gennem den Protokol, der skal føres efter § 7, ikke vilde kunne være af den Bestaafenhed, at der derpaa egentlig vilde kunne grundes noget sikkert Skjøn fra de kontrollerende lægekynelige Personers Side. Det vil jeg ikke benegte, men Hovedhensigten med denne Forpligtelse til at føre Bog er heller ikke den, at give Materiale til en lægekynlig Burdering af de forekommende Tilfælde og den Behandling, der er brugt. Det har ikke været Meningen, at der skulde skrives lærde eller videnskabelige Afhandlinger i denne Protokol fra de paagjældende praktiserende, uautoriserede Lægers Side; men Meningen har været gennem denne Protokol at tvinge de paagjældende Personer til at gjøre sig klart, hvad de selv mene, og hvad de gjøre. Meningen har været at tilveiebringe et faktisk Materiale, som i paakommende Tilfælde kunde danne et Udgangspunkt for en nærmere Undersøgelse og i sin Tid for en mulig Afstraffelse. Thi det har lidt at betyde efter min Mening at optilse Straffebestemmelser, naar man ikke tillige gjør det muligt at følge nogenlunde med, hvad der er sket. Man kan jo ganske vist sige, at disse Personers Optegnelser om det Forefaldne, om Symptomer og Kjentetegn og om Sygdommens Udvikling, Intet have at betyde. Men det erede Medlem, der fremførte denne Anke, leverede selv Argumentet imod sig der i sit Foredrag, hvor han gjorde opmærksom paa, at der gives Exempler paa, at den Slags Personer, hvorom her er Tale, have givet sig af med at tage Folk i Kur uden at undersøge dem, uden at se paa, hvad de feile. (Mellemann: Læger!) Ja, dersom Læger have gjort det, turde det maasse antages, at ogsaa Lækelæger have været i det Tilfælde. Jeg skal supplere det erede Medlems Biden i denne Retning. Jeg ved, at Kvalifikationer have givet Raad uden at vide, hvad de Paagjældende feilede; det er passeret her i Kjøbenhavn og med En af dem, der have allerførst Kvalifikationspraxis her i Landet. Netop noget Saadant vil blive forebygget ved Forfkrifterne i Lovforslaget § 7. Men jeg vender tilbage til min skrappeste Modstander, som det gjør mig ondt ikke at se her i dette Dieblik, for at komme til hans sidste Anke imod Lovforslaget. Det var den, at det maatte være pinligt for Distriktslægerne, at man gjorde disse til Pligt at kontrollere deres egne Konkurrenter; det var en ligefrem Uret imod Embedslægerne. Det er en Betænknelighed, som ogsaa er kommen frem fra anden Side og navnlig ogsaa er fremhævet af Sundhedskollegiet. Jeg tilstaar, at jeg ikke tillægger denne Betragtning nogen videre Vægt. Jeg fordrer af Embedslægen saavel som overhovedet af Embedsmændene, at de gjøre deres Pligt og Skyldighed uden Hensyn til, om det i forekommende Tilfælde kan være dem mere eller mindre behageligt eller ubehageligt at gjøre, hvad der forlanges af dem. Og det er dog helt naturligt, naar der ansættes Embedslæger

netop i Interesse af den almindelige Sundhedstilstand, at man da henlægger det nærmere Tilsyn med Sundhedspleien og Sundhedsvæsenet til disse Personer. At man ikke kan henlægge det til Politiet eller Øvrigheden, som mangler en Kundskab, som det er i høi Grad ønskeligt at finde hos dem, der skulle øve Kontrollen, forekommer mig naturligt. Men dertil kommer jo desuden, at det ikke er lagt i Distriktslægerne Haand, at afgjøre Sagen. Man har lagt den første Kontrol i Distriktslægerne, Embedslægerne Haand, og hvorfør? For at lette Sagen. Det er aabenbart, at dersom man vilde henlægge dette Tilsyn til Fysici her i Landet, hvis Antal, som bekendt, er meget begrænset, saa vilde det dels medføre stor Uleilighed for dem og dels være en overordentlig Byrde for de paagjældende Personer. Men Distriktslægen maa være hevet over de pinlige Gjælder, hvortil man mener at maatte tage saa meget Hensyn, naar man lægger Mærke til, at det, han skal gjøre, naar han forfinder Mangler, er at indberette Sagen netop til Fysikus, og at de Paagjældende ere sikrede mod Vilkaarlighed fra Fysici Side derved, at det efter § 8 staar dem frit for at forlange Sagen prøvet og afgjort under en offentlig Politifag. At henvise Sagen istraar til Politimesteren, uden at give Fysikus eller Distriktslægen Leilighed til at se paa Tingene, tror jeg ikke vilde være praktisk. I Virkeligheden antager jeg, at Politimesteren vil udbejde sig Erklæring fra den paagjældende Distriktslæge, og jeg tør fremdeles forudsætte, at i de fleste Tilfælde, hvor de Overtrædelser forekomme, hvorom der er Tale i § 8, vil det være de paagjældende Personer snart og føre til en hurtig og for saa vidt praktisk Afgjørelse, at de have med den at gjøre. Afgjørelsen kan finde Sted paa den antydede Maade, nemlig ved Erklæggelse i Mundelighed af en mindre Multt, uden at Sagen behøver at komme til Rettergang. Jeg anser det i og for sig ikke for noget Gode, at drage et stort Antal Sager ind for Rettergang, naar det er muligt at faae dem afgjorte paa en lettere og mindre besværlig Maade. Dermed ere egentlig de væsentlige Anker fra det erede Medlems Side imødegaaede, og jeg har jo med det Samme haat Leilighed til ogsaa at berøre Bemærkninger, der ere fremkomne fra andre Sider. Jeg skal endnu kun sige til, at naar det erede Medlem — jeg figter jo til det erede 5te Medlem for 1ste Kreds (Bloug) — endte sit Foredrag med at udtale, at dette Lovforslag ikke skulde være paatrængende men at det var ganske anderledes paatrængende, at faae en Omordning af vort hele Medicinalvæsen, maa jeg gjentagende mindre om, at, naar Justitsministeren her i denne Samling forelægger et Lovforslag som det, der er Tale om i dette Dieblik, befinder han sig derved, tror jeg, i fuld Overensstemmelse med det høie Landsthing. Der var i sidste Samling som be-